

Predica Papei Ioan Paul al II-lea cu ocazia beatificării lui Josemaria Escriva

La 17 mai 1992, în Piața San Pietro, Papa Ioan Paul al II-lea i-a beatificat pe Mons. Josemaria Escriva și pe sr. Josephine Bakhita.

1. "Că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu" (Faptele apostolilor 14, 22).

Isus le-a spus celor doi discipoli care-l însoțeau pe drumul către Emaus: "Nu trebuia, oare, ca Cristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?" (Luca 24, 26). Iar în prima lectură am auzit cuvintele apostolilor - Paul și Barnaba - care "întăreau sufletele ucenicilor, și-i îndemneau să stăruie în credință" (cf. Faptele apostolilor 14, 22). Adevărul pe care ei îl vesteau este același despre care Isus a vorbit pe drumul spre Emaus, un adevăr confirmat prin viața și moartea Sa: "prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu". În toate generațiile care s-au succedat de-a lungul timpului, ucenicii lui Cristos cel răstignit și înviat, au ales însăși calea pe care Domnul le-a arătat-o. "Că v-am dat vouă pildă" (Ioan 13, 15).

2. Astăzi ne este dat prilejul să ne îndreptăm încă o dată privirea asupra acestei căi a mântuirii - calea ce duce la sfințenie - oprindu-ne asupra figurilor a doi oameni pe care de-acum îi numim fericiți: Josemaria Escriva de Balaguer, preot, fondator al Opus Dei, și Josephine Bakhita, fiică a carității, canosiană.

Biserica vrea să slujească și să mărturisească adevărul întreg despre Cristos, vrea să fie împărțitoarea oricărei taine a Răscumpărătorului său. Dacă drumul spre împărăția lui Dumnezeu trece prin multe încercări, la capătul acestui drum se află și participarea la slava Lui, această slavă pe care Cristos ne-a descoperit-o prin Învierea Sa.

Măreția acestei slave ne este arătată prin noul Ierusalim, pe care îl vestesc cuvintele inspirate ale Apocalipsei sfântului Ioan: "Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și însuși Dumnezeu va fi cu ei" (Apocalipsa 21, 3). "Iată, noi le facem pe toate" (Apocalipsa 21, 5), zice Domnul slavei. Calea spre această "noutate" definitivă a lumii create, trece în mod obligatoriu, pe acest pământ, prin porunca nouă: "Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi" (Ioan 13, 34). Această poruncă a constituit centrul vieții celor doi fii exemplari ai Bisericii care sunt proclamați astăzi fericiți, în bucuria pascală.

3. Josemaria Escriva de Balaguer, născut într-o familie profund creștină, încă din adolescență s-a simțit chemat de Dumnezeu la o viață de dăruire totală de sine. La câțiva ani după hirotonirea sa, a întreprins fondarea căreia a trebuit să-i consacre patruzeci și șapte de ani de grijă neobosită și entuziastă în folosul preoților și laicilor care astăzi formează Prelatura Opus Dei.

Viața spirituală și apostolică a noului Fericit era întemeiată pe conștiința, datorată credinței, de a fi fiu al lui Dumnezeu în Cristos. Această credință hrănea iubirea sa pentru Domnul, zelul său evanghelist, bucuria sa permanentă, chiar și în mijlocul marilor încercări și greutăți pe care a trebuit să le depășească. "A-ți purta crucea, înseamnă a afla fericirea, bucuria - spunea el într-una dintre meditațiile sale -; a-ți purta crucea înseamnă să te identifiți cu Cristos, înseamnă să fii Cristos și, prin urmare, fiu al lui Dumnezeu."

Cu o intuiție supranaturală, Fericitul Josemaria a propovăduit neobosit chemarea universală la sfințenie și la apostolat. Cristos îi invită pe toți oamenii să se sfințească în viața concretă de fiecare zi. De aceea munca este și un mijloc de sfințenie personală și de apostolat atunci când este împlinită în unire Isus Cristos căci, întrupându-se, Fiul lui Dumnezeu s-a unit într-un anumit fel cu întreaga realitate a omului și cu întreaga creație din jurul lui (cf. Enciclica Dominum et vivificantem, nr. 50). Într-o societate în care dorința nestăpânită de a poseda bunuri materiale a făcut din acestea idoli care-i îndepărtează pe oameni de Dumnezeu, noul Fericit ne reamintește că aceste realități, create de Dumnezeu și de inteligența umană, folosite corespunzător spre slava Creatorului și în slujba fraților noștri, pot fi o cale care-i conduce pe oameni la întâlnirea cu Cristos. "Toate lucrurile de pe pământ -

zicea el - inclusiv activitățile pământești și temporare ale oamenilor trebuie raportate la Dumnezeu" (Scrisoare, 19 martie 1954).

"Dumnezeu meu, Împăratul meu, voi binecuvânta numele tău în veac și în veacul veacului". Această exclamație din psalmul responsorial de astăzi este un fel de rezumat al vieții spirituale a Fericitului Josemaria. Marea sa iubire față de Cristos, de care se simte cucerit, l-a făcut să i se consacre pentru totdeauna și să participe la misterul Patimii și Învierii sale. Simte, în același timp, o afecțiune filială față de Fecioara Maria, care-l îndeamnă să-i imite virtuțile. "Voi binecuvânta numele tău în veac și în veacul veacului": acesta este imnul care izvora spontan din sufletul său și care-l îndemna să ofere lui Dumnezeu tot ce avea și tot ce-l înconjura. Viața sa era, cu adevărat, pătrunsă de umanismul creștin și marcată de pecetea incomparabilă a bunătății, a blândeții inimii, a suferinței ascunse prin care Dumnezeu îi purifică și îi sfințește pe aleșii săi.

4. Actualitatea și transcendența acestui mesaj spiritual, înrădăcinat adânc în Evanghelie, sunt evidente, așa cum o arată fecunditatea cu care Dumnezeu a binecuvântat viața și opera lui Josemaria Escriva. Țara sa natală, Spania, este mândră să aibă un asemenea fiu, preot exemplar, care a știut să deschidă noi orizonturi apostolice acțiunii misionare și de evanghelizare. Fie ca această celebrare plină de bucurie să fie pentru toți membrii Prelaturii Opus Dei o ocazie potrivită pentru a-i îndemna să se angajeze și mai mult în răspunsul lor la chemarea la sfințenie, și să participe cu mai multă generozitate la viața Bisericii, fiind mereu mărturisitori ai valorilor autentice ale Evangheliei, ceea ce trebuie să se exprime printr-un dinamism apostolic curajos și printr-o atenție deosebită față de cei săraci și față de cei aflați în nevoie.

5. În Fericita Josefa Bakhita avem, de asemenea, un mărturisitor eminent al iubirii părintești a lui Dumnezeu și un semn luminos al permanentei actualități a Fericirilor. Născută în Sudan în 1869, răpită de negustorii de sclavi pe când era încă un copil și vândută în mai multe rânduri în piețele africane, a cunoscut atrocitățile unei sclavii care a lăsat pe trupul ei urmele adânci ale cruzimii umane. În ciuda acestor experiențe dureroase, nevinovăția ei a rămas intactă, bogată în speranțe. "Sclavă fiind, nu m-am lăsat niciodată pradă disperării - spunea ea - căci simțeam în mine o forță tainică ce mă susținea". Numele Bakhita - pe care i l-au dat răpitorii săi -, înseamnă "fericită", și este ceea ce a și devenit, cu ajutorul Dumnezeului oricărei mângâieri care o ținea mereu de mână și o însoțea pe cale.

Ajunsă la Veneția pe căile tainice ale Providenței divine, Bakhita s-a deschis repede pentru har. Botezul, apoi, câțiva ani mai târziu, profesiunea religioasă la Surorile canosiene care au primit-o și au instruit-o, au constituit urmările logice ale descoperirii comorii Evangheliei pentru care a sacrificat totul, chiar și reîntoarcerea sa, de-acum liberă, pe pământul său natal. Asemenea Magdalenei de Canossa, a voit să trăiască și ea numai pentru Dumnezeu. Cu o perseverență eroică, a înaintat, smerită și încrezătoare, pe calea fidelității față de iubirea cea mai mare. Credința sa era tare, limpede, plină de zel. "Dacă ați ști ce bucurie mare simți când îl cunoști pe Dumnezeu!", îi plăcea să repete.

6. Noua Fericită a petrecut cincizeci și unu de ani în viața religioasă canosiană, lăsându-se călăuzită de ascultare, într-un angajament de fiecare zi, smerit și tainic, dar bogat în iubire autentică și în rugăciune. Locuitorii din Schio, acolo unde ea a locuit aproape tot timpul, au descoperit curând în "Maica Brunetă", cum o numeau ei, o omenie bogată în dăruire de sine, o forță interioară ieșită din comun care-i antrena și pe ceilalți. Viața sa s-a consumat într-o rugăciune de inspirație misionară neîntreruptă, într-o fidelitate umilă și eroică față de iubire, ceea ce i-a permis să trăiască libertatea fiilor lui Dumnezeu și să o răspândească în jurul său.

În vremea noastră, când goana nestăpânită după putere, bani, plăcere, provoacă atâta neîncredere, violență și singurătate, Domnul ne dă în Sora Bakhita o soră universală, pentru ca ea să ne descopere secretul fericirii celei mai autentice: Fericirile.

Mesajul ei este mesajul bunătății eroice, asemenea bunătății Tatălui ceresc. Ea ne-a lăsat mărturia reîmpăcării și a iertării evanghelice, care va aduce o mângâiere sigură creștinilor din patria sa, Sudanul, atât de greu încercată de conflictul care durează de mai mulți ani și care a provocat atâtea victime. Fidelitatea și speranța lor sunt un motiv de mândrie și de aduceri de mulțumire pentru întreaga Biserică. În această perioadă de mari încercări, Sora Bakhita merge înaintea lor pe calea imitării lui Cristos, a aprofundării vieții creștine și a adevăratei fermități la Biserică. Aș vrea ca în același timp să adresez încă odată un apel insistent responsabililor situației din Sudan, pentru ca ei să aplice

idealurile de pace și de înțelegere pe care le proclamă, și pentru ca respectarea drepturilor fundamentale ale omului - și, în primul rând, dreptul la libertate religioasă - să fie garantat tuturor, fără discriminare etnică și religioasă.

Situația a sute de mii de refugiați din regiunile meridionale, pe care războiul i-a constrâns să-și părăsească locuințele și locul de muncă, trezește o mare îngrijorare. Recent, ei au fost obligați să părăsească și taberele unde au găsit o anumită asistență, fiind deportați în locuri deșertice. A fost împiedecată și libera trecere a convoaielor cu ajutoare ale organismelor internaționale. Situația lor este tragică și nu ne poate lăsa insensibili.

Îndemn din inimă organismele internaționale de asistență să continue să-i aducă ajutorul lor benevol, necesar și urgent.

În timp ce salut delegația Bisericii din Sudan prezentă la această ceremonie, gândul meu însoțit de rugăciune se îndreaptă cu afecțiune spre întreaga Biserică din această țară: episcopii, clerul diocezan și misionar, laicii angajați în pastorație, ca și catehiștii, colaboratori generoși și necesari pentru răspândirea Adevărului, a Cuvântului și a Iubirii lui Dumnezeu. Populațiile din Sudan sunt mereu prezente în inima mea și în rugăciunea mea: le încredințez mijlocirii noii Fericite, Josephine Bakhita.

7. "Poruncă nouă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții" (Ioan 13,34-35). Evanghelia de la liturghia de astăzi se încheie cu aceste cuvinte ale lui Isus. În aceste rânduri ale Evangheliei, aflăm sinteza oricărei sfințenii, a sfințeniei la care Josemaria de Balaguer și Josephine Bakhita au ajuns pe căi diferite, dar care converge spre unul și același scop. Ei l-au iubit pe Dumnezeu cu toată tăria inimii lor și au dat dovada de o iubire dusă până la eroism prin activitatea lor în slujba oamenilor, frații lor. De aceea Biserica îi ridică astăzi la cinstea altarelor și îi prezintă ca modele de imitare a lui Cristos, care ne-a iubit și s-a dat pe sine pentru fiecare dintre noi (cf. Galateni 2, 20).

8. "Acum a fost preaslăvit Fiul omului" (Ioan 13, 31): este misterul pascal al slavei. Prin Fiul omului, această slavă se extinde la întreaga creație văzută și nevăzută: "Să te laude pe Tine, Doamne, toate lucrurile Tale, și cuvicioșii Tăi să Te binecuvânteze. Slava împărăției tale vor spune" (Psalm 145/144, 10-11). Fiul omului a zis: "Nu trebuia oare ca Mesia să pătimească acestea ca să intre în slava Sa?" Iată-i pe aceia care, din generație în generație, l-au urmat pe Cristos: prin multe încercări, au intrat în împărăția lui Dumnezeu. "Împărăția ta este împărăția tuturor veacurilor" (Psalm 145/144, 13). Amin.

Textul original a fost publicat în "L'Osservatore Romano", 20 mai 1992.

© 2002, [Information Office of Opus Dei on the Internet](#)